{numeration}

Йшоў раз сабе адзін чалавек, судосіў[1] на дарозі Со´ўнычко, Мароз і Вецер. Ото-ж-то спатка´ушисе [2] з імі, сказаў вуон ім «пахвалёны».[3] — «Каму´ вўон адда´ў пахвалёны?» Со´ўнычко сабе кажа — што мне, коб я не пякло; а Мароз сабе кажэ, што мне, а не табе, бо вуон цябе´ не так боіце, як мяне. «Ото-ж-бо лжэце! Непра´ўда! — ка´жэ нарэсці [4] Вецер: — Той чалавек аддаў похвалёны не вам, а мне».

Пачали´ між сабою аж сперацiся,[5] сварыцiся[6] й оно´што[7] за чубы не пабралiся…

«Ну, калі ж так, то спыта´ймося[8] яго, каму´ вуон адда´ў: пахвалёны — мне чі вам?» Даганілі таго чалавека, спыталі; аж вуон сказаў: «Ветреві». — «А што, бач, [9] не каза´ў [10] я — што мне!» — «Пастуо´й же ты! Я цябе´ ра´кару спяку! [11] — кажа Сло´нцэ.— Покеміш ты мяне». [12] Ажно Вецер кажа: «Не буось, не спячэ; я буду веяцi i охоладжаць яго». — «Так я ж цябе, гіцею, [13] заморожу!» — кажа Мароз. «Не лякайсе, [14] небо´же, [15] тогды я не буду веяці, і вуон табе нічого не зро´біт, без ветру не замаро´зіт».

{/numeration}